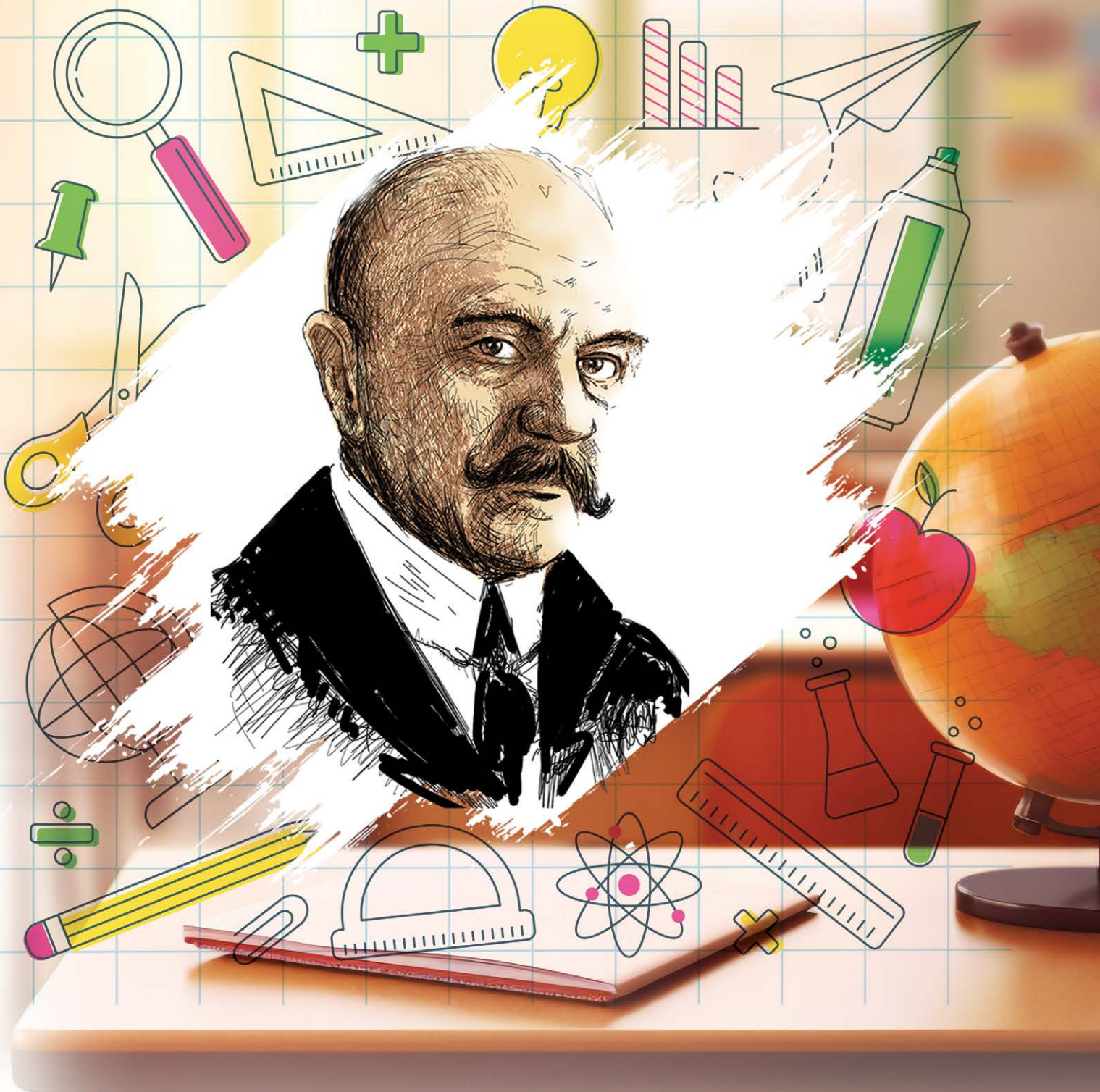


# МЛАДОСТ

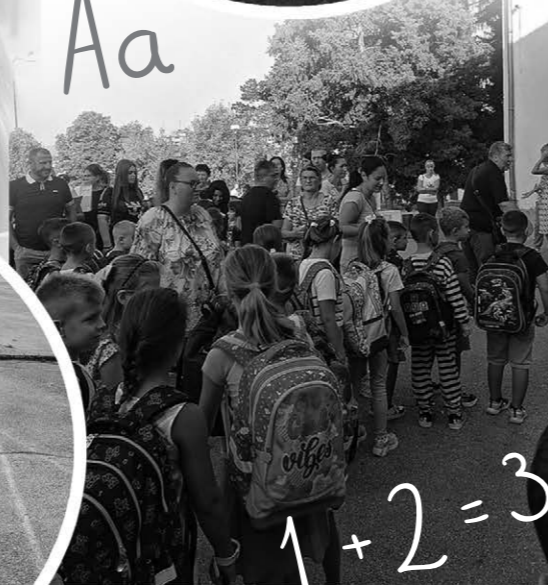
## ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОВАН ЦВИЈИЋ“

Лозница, 12. октобар 2024.

Број: 66



Срећан сам што имам моје другаре! *(Сергеј Берацка)*  
 Школа је занимљива и забавна.  
*(Магдалена Јовановић)*  
 У школи седим са најбољим другом и све делим.  
 Срећна сам што седим у првој клупи.  
*(Милица Крстић)*  
 Много ми је лепо у школи. Школа је баш забавна.  
*(Дуња Тешмановић)*  
 У школи имам пуно другара и научили смо већ много!  
*(Василија Јевтић)*  
 Волим велики одмор и физичко! *(Михаило Петровић)*  
 Волим да пишем и цртам! *(Софија Арановић)*  
 Лепо је у школи, волео бих да сви буду здрави!  
*(Милош Милутиновић)*  
 У школи се играмо, баш је занимљиво!  
*(Софија Дишић)*  
 Срећан сам што сам кренуо баш у ову школу,  
 а не у неку другу!  
*(Лука Лазвић)*



## ДУШКО РАДОВИЋ (1922-1984)

На почетку још једне школске године нека вас охрабре неке од мудрих мисли нашег познатог афористичара и писца за децу Душка Радовића, чији јубилеј обележавамо ове године.

*\* Здрава, ведрa, очувана и неозлеђена деца – по сваку цену, па и по цену знања! – то би био племенити задатак васпитања.*

*\* У правој, доброј школи не би смело остати нерегистровано и неоцењено ништа иза чега стоје љубав, рад, знање и успеси.*



## ТАМАРИНА СЕЋАЊА НА ОСНОВНУ ШКОЛУ



Поштована госпођо Тамара, задовољство нам је што ћемо имати прилику да чујемо нека од Ваших сећања на Основну школу „Јован Цвијић“ и на време када сте били у „нашим ципелама“. Какве сте успомене понели из ђачких дана? Можете ли да поделите неку занимљиву анегдоту са нама?

Морам да кажем да сам посебно почаствована што сам данас овде и испуњена дивним емоцијама које ме везују и за тај период мог детињства и одрастања. Хвала вам на топлој добродошлицы.

Ја сам заправо дошла у Основну школу „Јован Цвијић“ у петом разреду. Од првог до четвртог разреда сам ишла у ОШ „Доситеј Обрадовић“. Имала сам један званичан и један тајни разлог. Званичан разлог је био тај што сам желела да учим енглески језик који се није учио у школи у коју сам ишла. Тајни разлог је био тај што је мој отац просветни радник и био је наставник у основној школи у коју сам ишла. Имала сам све петице, али се увек са стране чуло: „протекција“. Одлучила сам да докажем да то није тачно и да без протекције могу да остварим успехе. Дивне успомене носим из ове школе, дивни су наставници били. Наставила сам да нижем петице.

**Поред тога што сте били одлична ученица, остварили сте запажене резултате и као рецитатор, бавили сте се глумом, спортом. Који успех Вам је најдражи?**

Спортom сам се бавила један кратак период, играла сам рукомет, а наставник Ерић нам је био тренер. Највише сам се посветила рецитовању, а највећи успех је било учешће на Републичком такмичењу. Глумом сам се бавила све време и основне и средње школе и некако су то све успеси из перспективе да граде ваш карактер и дефинише ваш живот. Све што сам научила данас ми помаже у дипломатији, послу којим се бавим, али и у овом другом ангажману, а то је супруга председника. Све што радите конструктивно у периоду одрастања је итекако успех.

**На који начин је основна школа утицала на Вас и припремила Вас за даљи животни пут? Да ли сте, већ у основној школи, препознали оно што Вас занима и чиме ћете се бавити у будућности?**

Све утиче - и односи са другарима и другарицама, односи са наставницима, интересовања која градите у том временском периоду. Свако од нас у том периоду треба да има хоби. То касније може да нам прерасте и у професију или да остане само то - хоби који ће нас испуњавати. Мени су позориште и поезија константа, када год имам неке изазове, недоумице вратим се тим двома љубавима.

Желела сам да упишем Факултет драмских уметности и у томе нисам успела. Осетила сам да је то моје занимање и да само тиме желим да се бавим...какво разочарање! Срећом, била сам довољно паметна да полажем пријемни и на Филолошком факултету. Невољно сам кренула на Филолошки факултет, али, из ове перспективе гледано, схватам да је то тако требало и да је добро што је тако, развијала сам се у неком другом правцу. Нисам мислила да ћу се бавити дипломатијом, али ми је драго што се бавим. Имате част, понос када представљате своју земљу.

**Имате ли неку поруку или савет за све садашње и будуће ученике ове школе?**

Да никад не забораве одакле потичу. То су корени, то је део ваше душе, вашег срца и мислим да је то можда најважнија порука. И да ивек поштујете ауторитете: наставнике, родитеље. Ни ја нисам то схватала када сам била у вашем узрасту, данас потпуно разумем. Ако бар реченицу прихватите од онога што вам причају старији, много ће вам помоћи.

**Хвала Вам што сте одвојили време да посетите Вашу и нашу основну школу и да поразговарате са нама. Дођите нам опет ускоро.**

*Нађа Ђорилић, Марија Лукић, Анђела Перић, Јана Видаковић V2, чланови новинарске секције*



## ПОВРАТАК У ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

Последњи дан школске године је дан када свака школа у Србији испраћа своје ђаке на заслужен одмор. Изузетак је била Основна школа „Јован Цвијић“, која је управо на овај дан поносно дочекала своје старе ученике да посведоче докле допире знање стечено под овим кровом и под славним именом Јована Цвијића, знаменитог Лозничанина и научника светског гласа.

Попут Цвијића који је за знањем пошао у свет, а слава његовог имена је стизала пре њега, тако смо се и ми радовали доласку бивших ученика Цвијине школе, чије успехе с поносом пратимо и често помињемо. Овим сусретом започињемо пројекат наше школе „Повратак у школске клупе“, којим ћемо угостити наше бивше ђаке и њиховим примером осветлити пут малим Цвијићевцима.

Међу бројним некадашњим ученицима наше школе је и госпођа Тамара Вучић, која је са задовољством прихватила наш позив и била нам драг гост. Уз своје школске другове, наставнике и садашње ученике школе, провела је пријатно поподне, присећајући се ђачких дана.



## НАША КУХИЊА

„Наша кухиња“ је радионица којом смо ми, ученици одељења IV1 са нашом учитељицом, желели да на креативан начин правимо традиционална српска јела. Циљ нам је био да на забаван начин научимо како да сачувамо нашу традицију и обичаје.



Одлучили смо да учионицу претворимо у нашу малу кухињу. Са столовима, постављеним као радне површине у правим кухињама, посуђем и састојцима потребним за најслађе слаткише, учионица је постала место где смо могли да правимо најкусније оброке. Капе, рукавице и кецеље око струка красиле су вредне куваре. Свако је добио свој задатак. Неко је сецкао воће, неко је месио тесто, филовао, обликовао кифлице... Са пуно љубави, труда и поштовања припремали смо традиционална јела, по рецептима наших мајки и бака. „Нашу кухињу“ посетила је и госпођа Тамара Вучић. Била нам је част да угостимо бившу ученицу наше школе. Уз лепу музику и пријатан разговор, забављали смо правећи штрудле, кифлице, ванилице и пите, у чему нам је госпођа Тамара помогла. Њене веште руке направиле су најлепшу питу са вишњама. Госпођа Тамара нам је, својом спретношћу, доказала да поштује



традицију и обичаје. Мирис свеже печеног теста и колача испунио је целу школу. Знали смо да ће бити укусно јер смо све припремали са пуно љубави.

Поносна сам на своје одељење, учитељицу, родитеље и заједничку жељу да сачувамо наше старе обичаје, јер су они нешто најлепше што припада једном народу.

*Тамара Обрадовић IV1*



## СЕЋАЊЕ НА КОЛЕГУ

Некако са гашењем лета 2024. године угасио се и живот Владимира Владе Ерића, дугогодишњег наставника физичког васпитања и у неколико мандата помоћника директора у ОШ „Јован Цвијић“. Радио је и као тренер женског рукометног клуба „Лозница“.

Основна школа „Јован Цвијић“ била му је други дом. Знао је да порани и омркне у њој. Чини ми се да је увек био на спортском терену. Ту је пратио децу и кад није морао. У сваком детету је налазио ону лепшу страну и развијао је. Умео је да се солидарише са сваким и да помогне кад му је најтеже. Среда сам га једне хладне зиме када је уз залеђену узбрдицу носио помоћ једном сиромашном ђаку. Колико људи би то урадило?! Био је поборник смиривања тензија. Тихо, смирено, лагано за њега је био прави пут. Неколико генерација смо извели заједно. Борио се за успех сваког ђака. На екскурзијама је просто бдео над децом. Од њега су имала шта да науче. Тешко се помирио са одласком у пензију. Често се враћао да прошета ходницима школе и види се са колегама и децом.

Сећање на њега трајаће док у витринама школе стоје пехари које је освајао са ђацима.

*Мирјана Павловић, наставница српског језика у пензији*

## КАД СВЕ ПРОЂЕ, ТЕК ШТО ТРЕПНЕШ...

Приликом првог уласка у учионицу наслутила се њена величина. Изузетно отмена, усправног држања, била је прави пример професора. Свој посао радила је веома посвећено, озбиљно и темељно. Увек је била добро припремљена, али је и од ученика тражила повратну информацију. На њеним часовима смо редовно извршавали своје обавезе са лакоћом јер смо пуно знања од ње примили. Иако строга, у себи је имала меко срце које је знало да нас посаветује и да нам олакша животне муке. Увек се издвајала и по свему је била посебна, те сам много година касније осетила потребу да је посетим у старачком дому и тиме јој покажем колико је дубоког трага оставила у мени.

*Снежана Марјановић, бивши ђак школе*

Дошавши у Лозницу, у самом вихору последњег рата, нисам ни слутила да ћу срести своју наставницу из давне 1960/61. године, из школе на Хан Пијеску. Аница Отовић била је наставница која је умела да приђе ђацима својом топлином. Посебно је издоминирала својом елеганцијом, тако да ми је она постала узор за цео живот и радни век. Сматрајући да просветни радник треба да буде овакав и да има такав однос према ђацима, определила сам се да је на неки начин следим, како професионалношћу, тако и једноставношћу.

*Роса Јањић, бивши ђак, наставник ликовне културе у пензији*



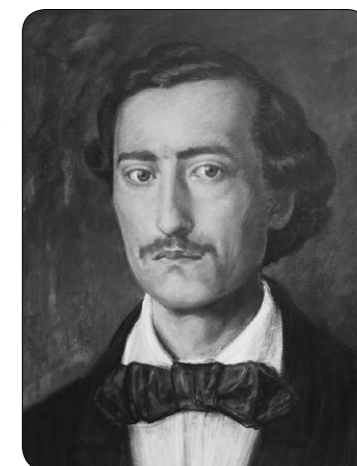
## БРАНКО РАДИЧЕВИЋ – ДВА ВЕКА ОД РОЂЕЊА ВЕЛИКОГ СРПСКОГ ПЕСНИКА

Бранко Радичевић је рођен 1824. године у Славонском Броду. Био је један од најзначајнијих српских књижевника 19. века. Похађао је гимназију у Сремским Карловцима. Био је близак сарадник Вука Караџића. Својим песмама, које је објављивао на народном језику, допринео је победи Вукове реформе српског језика. Најпознатија дела су му: *Путник на уранку*, *Кад млидијах умрети*, *Туга и опомена*, *Ђачки растанак...*

Преминуо је у Бечу 1853. године од туберкулозе. У спомен на песничку тековину Бранка Радичевића сваке јесени у Сремским Карловцима, на Стражилову и Новом Саду одржава се манифестација Бранково коло.

Бранко Радичевић је са љубављу и носталгијом певао о својим ђачким данима, а ми се данас, са поносом, сећамо овог изузетног песника.

*Ана Благојевић, Хелена Павловић VII4*



# ЗАШТО ВОЛИМ СРПСКИ ЈЕЗИК?

Протекле школске године на позив Друштва за српски језик и књижевност да март буде месец српског језика, одазвала се и ОШ „Јован Цвијић“ из Лознице. Стручно веће наставника српског језика расписало је конкурс за литерарне радове наших ученика на тему „Зашто волим српски језик?“ и рок за предају радова био је 30. март.

Језик на ком смо проговорили прве речи, на коме смо први пут рекли „волим те“, на коме смо срицали прве редове, правила „пушкице“, језик на ком сањамо и молимо се Богу, мора бити више од алата за споразумевање, то је део нашег идентитета, нашег „ја“. Уз овакве сугестије ученици су мотивисани да на српски језик не гледају као на предмет у школи, да га воле без обзира на оцене, сви су позвани да га чувају и уздижу, да пишу о њему...

По завршетку конкурса Стручно веће је изабрало најбоље радове и резултати су објављени у априлу, а на самом крају прошле школске године, 14. јуна, организована је свечаност када су награђеним ученицима додељене вредне награде (цветни аранжмани и таблети). Награде је уручила Тамара Вучић, прва дама Србије, која је овом приликом посетила своју школу, а на Видовдан, 28. јуна, уручене су им и симболичне новчане награде које је обезбедила школа и фирма „Протектис“. На овај начин смо светковање српског језика продужили и на самом крају школске године указали да смо највише поносни на оне који негују љубав према свом језику.

Знамо да ће можда грубо зазвучати реченица „да се исплати воleti српски језик“, јер интелектуални свет често не апострофира материјалну добит, али сматрамо да се у вредновању знања не сме изоставити ни материјални фактор, јер су таква улагања стратешка и дубоко смислена, те смо у време када је све мање заинтересованих за филологију послали важну поруку нашим ђацима: да се такво знање исплати и цени.

И на крају, драги наши Цвијићевци, свечано најављујемо да ћемо овај конкурс организovati и у току ове школске године, о чему ћете бити благовремено обавештени, а дотад, као што рече Душко Радовић, „волите српски језик сваког дана помало, јер српски језик нема никог другог осим нас“.

*Драгана Глишић, наставница српског језика и књижевности*

## *Зашто волим српски језик?*

Мој језик и ја смо једно. Као што дишем ваздух, тако живим са њим сваки трен свог живота. Са њим лежем, на свом језику сањам, са њим се будим.

Увек се смејем када ми родитељи причају како сам изговарала прве речи. Иако је било натрашке, неразумљиво и смешно, ја сам знала шта причам и шта то значи. Мој, српски језик, почела сам да живим у мамином стомаку. Разумела сам речи, мисли и емоције на које сам махала рукама и ногама. Касније, како сам расла, учећи прво слово А – авион, знала сам да је то нешто врло битно, а касније Б – балон, В – вода, Г – голуб, Д – дуга... То је било нешто што сам волела да чујем и учим, мада нисам знала његову вредност, јер је једноставно то била љубав, урођена, уткана у моје биће и душу, апсолутна, без питања и одговора, без препрека и немогућих решења, љубав, јер је једноставно живим.

Све док нисам добила ову тему да о њој пишем, нисам разишљала о моћи и утицају језика на мене и мој живот. Гледајући људе који немају ту моћ да говоре, примећујем да су јако срећни када неко други прича и да то показују знацима који значе радост и љубав.

Волим српски језик због његове изражајности, богате књижевности и што се кроз њега могу упознати са делима српских писаца и песника. Мој језик је део моје личности и мог идентитета, па ћу се трудити да га што вишем читам и богатим се њиме.

*Јована Бајић VIII3*



# ЗАШТО ВОЛИМ СРПСКИ ЈЕЗИК?

## *Зашто волим српски језик?*

Око мене све неки математичари,  
све неки вајни такмичари, сабирају,  
одузимају, деле, множе,  
а ја хоћу да искочим из коже!  
Хоћу да викнем: „Реч је закон!“  
она све уобличава и решава,  
она хвали и кажњава,  
она воли и милује, она сече и уоквирује!

Па граматика, па читање,  
па рецитовање, па лепо казивање.  
Зато волим српски језик!  
Да богатим свој речник,  
да речима проблеме решавам  
и сва врата пред собом отварам.  
Да сви чују говор детета,  
које се труди да иде стопама  
великих писаца и песника.

*Наталија Андрић IV1*

## *Зашто волим српски језик?*

Журе речи као река  
има их стотина и нека.  
Журе бескрај  
и не слутиш им крај.  
Неко ти на коленима за опроштај клечи,  
а неко ти речима срце лечи.  
Чаробне речи постоје  
ал` људима да судим није моје.  
Не волим речи круте  
због тога се људи љуте.  
Зато све људе молим,  
говорите свима речи благе,  
имамо сви особе драге.  
Пословице, приповетке, разбрајалице и  
загонетке  
и не покушавајте да бројите,  
броја ћете да се бојите.  
Српски језик може свако да зна  
и зато нек главна реченица у овој песми буде та:  
Причај српски језик да те цео свет разуме!  
Волим српски језик!

*Хана Бацовић IV2*

## *Зашто волим српски језик?*

У колевци времена где преплићу се приче,  
лежи срце језика: „Ох, тако је божанствено“, неко виче.  
Рођени из душе и сна Вука Караџића,  
српски народ измицао уз много напора и мука.

Са сваким се слогом мелодија рађа,  
у плесу речи, где свака у срце погађа  
и у сваком стиху налазим свој дом,  
заувек ће бити у радосном срцу мом.

Где је свака реч као бисер сјајна,  
у њему је нашег народа најсветија тајна.  
И све нове, ја бистрим очима гутам,  
у загрљају свог језика престајем да лутам.

Вук, под облацима српске земље свете,  
поклони нам речи које као врапци око нас лете.  
У једноставним „извини“, „хвала“ и „молим“  
магија постоји. О, српски језику, колико те волим!

*Тара Мићевић IV1*

## СВЕТСКИ ДАН КЊИГЕ

Светски дан књиге и ауторских права обележава се 23. априла сваке године.

Ученици V2 и VII1 обележили су овај дан тако што су, на часу српског језика, представили своје најдраже књиге. Смејали смо се, пажљиво слушали једни друге и пожелели да прочитамо нека нова књижевна дела.

Закључили смо да је читање и лепо и важно!

*Чланови новинарске секције*





## Предлог одељењског старешине за Ђака генерације 2016/2024. године

### МИЛИЦА АЛЕКСИЋ

Милица Алексић са пуним правом могла би да понесе титулу ђака генерације у школској 2023/2024. години. Милица је током школовања себи увек постављала високе циљеве. И достигала их. Све своје обавезе извршавала је савесно и беспрекорно. Заинтересованост за успех краси Милицу одавно. Радозналост, упорност, одговорност, скромност, само су неке од особина које она поседује. Давно је запливала такмичарским морем и успешно представљала нашу школу.

Како другари тако и наставници за Милицу имају само речи хвале. На часовима се увек примерено понаша и свој таленат и посвећеност показује на веома достојанствен и спонтан начин. Беспрекорна, радознала, свестрана Милица је увек налазила времена за омиљену књигу. То ју је сигурно посебно и оснажило. На изглед уздржана и тиха уствари је велики изазов за све око себе.

Сходно резултатима које је остварила на свима нивоима такмичења, предлагем да Милица Алексић понесе титулу овогодишњег ђака генерације.

*Милош Неговановић, одељењски старешина*

## РАЗГОВОР СА ЂАКОМ ГЕНЕРАЦИЈЕ 2016/2024. МИЛИЦОМ АЛЕКСИЋ

### Какав је осећај бити Ученик генерације?

Захваљујем се на искреним честиткама. Понети титулу Ученика генерације представља велику част, али и обавезу да у будућности оправдам ово заиста престижно признање.

### Сећаш ли се првих дана у школи?

Наравно! Убеђена сам у то да се свако од нас сећа тих узбудљивих дана када смо се први пут сусрели са новим другарима у школским клупама и постали нераздвојни; сматрам да је то један од лепших периода живота.

### Да ли си некада била неспремна на часу? Како си се тада осећала?

Наравно да ми се дешавало да будем неспремна на часу некада – обично пар дана пре и после великих такмичења, јер се тада мој свет окретао око тог важног датума. Обично се нисам осећала забринуто или узнемирено јер та неспремност буде „оправдана“ добрим резултатом на такмичењу.

### Шта је било најтеже за тебе у току школовања?

С обзиром да сам у току основне школе похађала и музичку школу, као и да редовно тренирам, најтеже је било уклопити све обавезе и потребе у дан који траје двадесет четири сата.

### Учествовала си на пуно различитих такмичења. На коју награду си највише поносна?

Иза сваког такмичења и признања крије се посебна прича, тако да не бих могла издвојити само једну награду; али када бих морала то су сигурно награде са најпрестижнијих републичких такмичења из књижевности, историје, српског језика и језичке културе и технике и технологије.

### Колико мислиш да су ти наставници помогли у успесима и колики је њихов подстицај теби био важан?

Рад и посвећеност наставника умногоме се огледа кроз резултате које сам постигла. Поред помоћи око литературе и градива, које смо, веома често, морали да прелазимо брже него што је у плану, пружали су ми моралну подршку, која је од круцијалне важности на највишим нивоима такмичења. У неизвесним и најтежим моментима, чак су имали и више вере у мој успех, тако ме научивши важној животној лекцији.

### Како је било бранити боје школе?

Бранити боје школе, а касније и боје града био је веома тежак и одговоран задатак, али осећај поноса када покажемо да наше заставе сијају најсјанијим светлом никада нећу заборавити.

### Како видиш своју будућност?

Сматрам да велики планови за будућност, а и они мањи, треба да остану под велом тајни, али оно што за сада сигурно знам јесте да ћу образовање насатавити у Гимназији „Вук Караџић“ у Лозници, а касније избор ће вероватно бити студије дипломатије, политике, права или новинарства.

### Захвални смо ти што си херојски одбранила боје наше школе свих ових година.

### Шта поручујеш ученицима наше школе на маленом брегу?

Поручила бих им да у сваком моменту имају циљ на којем ће непрестано радити – то је „рецепт“ за загарантован успех; али ту је и онај део који обично остаје у сенци тог успеха, када се ми најчешће боримо сами са собом – онда када су труд, рад и знање присутни, а резултат изостане. У тим ситуацијама треба да знају и други део „рецепта“ – да ће се исти тај труд и рад кад-тад исплатити, можда не када се највише надамо и очекујемо, већ онда када за то дође право време и када падовима стекнемо искуство – изузетан резултат је неизбежан.

*Новинарска секција ОШ „Јован Цвијић“*





# МАТУРАНТУ 2023/2024.



## КАД СЕ МНОГЕ РУКЕ СЛОЖЕ

Ове године наша школа је прославила свој 70. рођендан. Године су учиниле своје и ставарно је спремна за „улепшавање“. Нисмо могли да направимо неке велике промене и опремимо школу онако како бисмо желели, али смо одлучили да је учинимо лепшом и пријатнијом свима нама. Зато смо засукали рукаве, узели алат и кренули у акцију. Набавили смо стиродур, платно у плавој и зеленој боји и отпочели израду панона који ће красити ходнике. Куцкали су ђаци, наставници, па и педагог. У паузама смо причали, смејали се, дивили се ономе што смо урадили. Качили смо паное, поправљали рамове на сликама, бојили зидове, премештали клупе. Резултат ове акције је велики број нових панона са разним темама: превенција насиља, цртежи, мини поставка о народној традицији, поруке другарства и пријатељства, мото школе, пано Вршњачког тима и Ученичког парламента, успеси наших ученика на такмичењима, као и фотографије бројних великана. Дивно је проћи сада нашом школом!



### МОТО ШКОЛЕ

У сарадњи са Тимом за самовредновање, чланови Ђачког парламента су као представници својих одељења спровели акцију предлагања крилатица за МОТО школе. Из мноштва изузетних примера својих одељењских другова издвојили су један и поклонили га малим и великим Цвијићевцима.

**МОТО ШКОЛЕ  
ДАЈЕМ ОБЕТАЊЕ  
ДА БУ У ЦВИЈИЋИ  
СТЕБИ ЗНАЊЕ И  
ЛЕПО ВАСПИТАЊЕ**



## НОВОГОДИШИ КВИЗ „ИГРАЈ И ПОБЕДИ“

Са намером да обележимо завршетак првог полугодишта и долазак празника у веселој атмосфери, у нашој школи је организован квиз знања „Играј и победи“ за ученике осмих разреда. Квиз је обухватао пет игара: Пронађи тражену реч, Знање је моћ, Музика за душу, Пронађи ме и Чик погоди. Бројни наставници су се укључили и припремили питања за квиз. Педагогу школе Љубици Савић и наставници Снежани Горданић припала је част да буду у жирију овог занимљивог квиза знања и забаве. Иако је такмичење било неизвесно до самог краја, победила је екипа VIIIЗ. Награђени су новогодишњим пакетићем. Ученици су показали одлично знање, али су се у исто време одлично забавили и дружили. Показали су снажљивост, заједништво, бодрили су једни друге, поштовали правила, лепо се забавили, нешто и научили, смејали се, уживали.



## Љубавна чаролија



Уз мало добре воље, интересантне идеје и расположења, обележили смо Дан заљубљених. Љубав је осећање које покреће свет, а младост лепа сама по себи. Кутија за тајне љубавне поруке, пуна корпа срца од картона и црвене вунице, слике на прозорима, љубавни стихови на панеоима. Ситнице које су се уклопиле и заједно направиле нашу љубавну чаролију.

*Снежана Горданић,  
наставница физичког и  
здравственог васпитања*





## НАША ШКОЛА НА БРЕГУ

Почетак је, пре седамдесет година, био овакав:

**„На маленом брегу школа је наша,  
волимо највише њу.**

**Ко песма, ко прича, ко најлепша река**

**Слива се младост ту...“**

*(наставник Александар Лукић)*

Школа је полако старила, године су учиниле своје. Ко ће својој школи помоћи ако не њена деца, њени талентовани и вредни ученици! Радило се са осмехом,

са жељом да нам школа буде лепша и да нама буде лепше када смо у њој. Цртали смо, бојили, дружили се и успели да направимо „Наш кутак“.

Када уђете у школу, дочекаће вас музика. Идеја која је потекла од наставника Милоша Неговановића и Снежане Горданић, наишла је на одушевљење свих ученика. Са разгласа се чују песме Здравка Чолића, Ђорђа Балашевића, Парног ваљка, Црвене јабуке...

Док будете шетали школом, са зидова ће вас поздрављати ластавице, роде, зеке, Мали Принц. Зидови су препуни наших слика, паноа, диплома. А ту је и „Наш кутак“: мала библиотека, шаховске табле, домине, друштвене игре.

**Уживали смо док смо све ово стварали. Поносни смо на наше дело!**



Сунце је стидљиво, а ипак несташно излазило тог пролећног дана. Радознало је завиривало кроз прозоре аутобуса. То је утицало да сви ученици, још увек сањиви, имају загонетан, али оптимистичан осмех на лицу. То се зове притајена нада. Путовали смо у Панчево на такмичење младих талената. Свако је био удубљен у своје мисли, а Милица је спавала као мало дете, са блаженим осмехом на лицу. Чинило се да је предстојеће такмичење још увек далеко од ње. На уласку у Панчево сачекале су нас роде. Био је то прелеп и несвакидашњи дочек. Врло брзо је почела прозивка и давање инструкција такмичарима, што је учинило да се Милица узбуђено, плашљиво и помало збуњено, нађе испред учионице. Речи охрабрења у овом тренутку звуче као фраза. Покушала сам да смислим или урадим нешто шаљиво. Ах те идеје, увек побегну кад су најпотребније! Као и сваки ревностан и вредан ученик, изашла је међу последњима из учионице. На питање како је урадила задатке, помало забринуто и још увек у мислима, одговорила је: „Нешто добро, а нешто и не.“

Познајући Милицу, одмах сам одахнула, знајући да је добро урадила и да ће бити при врху листе. Увек даје опрезне и скромне одговоре после сваког такмичења. После излагања радова, сви су одахнули, и ученици и наставници. Чинило се као да су сви чврсто одлучили да се добро проведу у овом прелепом граду, препуном знакова бурне историјске прошлости. Време је споро пролазило, а листа са резултатима није излазила. Забринутост и умор су полако смењивали оптимизам. Напокон, пред полазак смо сазнали да је Милица освојила прво место, али и даље је постојала сумња, јер смо обавештени да листа са резултатима излази у вечерњим сатима. Око 17 часова смо, помало забринути, напустили Панчево, јер смо још увек сви чекали резултате. Ипак, на свим лицима видело се задовољство и притајен мир. Сви као да су у мислима сређивали утиске. Долазак у Лозницу увек је праћен радосним и ужурбаним корацима. Да, ово је наш град. Сви смо богатији за још једно искуство. Сви сређујемо утиске, одједном, као гром из ведра неба, проламају се речи: „Листа! Изашла је!“ Пожурила сам да проверим, помало неспретно и са страхом. Да, Милица је освојила 97 од могућих 100 бодова и најпожељније I место. Могла сам само да изговорим: „Свака част!“ Иза овог заслуженог места крије се пре свега таленат за природне науке, а посебно за хемију, крије се много труда, рада и упорности. Схватам да је једно дете ипак велики човек и да Милицу очекује светла будућност.

*Милица Максимовић, наставница хемије*

Мислим да је велика част храбро и стабилно бранити боје своје школе и доћи до Републичког такмичења из историје. Овај огроман успех не бих постигао да нисам имао константну подршку другара из одељења, породице, разредне, наставника и поготово наставника историје од којег сам стекао сво ово знање. Једино ми је жао што сам завршио 8. разред и што и следеће године нећу моћи да браним боје ове школе и да поново учиним моје наставнике поносним.

*Саво Фафулић*

Била сам једина из наше школе на том такмичењу, и то је за мене представљало велику част и задовољство. Било је напорно, али сав труд и рад се на крају исплатио. Веома сам задовољна и поносна резултатом.

*Милица Ђермановић*





**NURDOR**

Čolak Antina16  
Beograd, Srbija  
Tel: +381 11 2681 555  
+381 11 2681 554  
office@nurdor.org  
www.nurdor.org

Dragi drugari,

U ime Nacionalnog udruženja roditelja dece obolele od raka NURDOR toplo zahvaljujemo vama,

**ODELENIJU III3 OŠ „JOVAN CVIJIĆ“ IZ LOZNICE**

na podršci vršnjacima širom Srbije koji se bore protiv teškog i opasnog neprijatelja – maligne bolesti.

Sve ono što smo postigli tokom proteklih 20 godina rada, postigli smo zahvaljujući našim sjajnim volonterima, donatorima i ljudima dobre volje, poput vas, širom Srbije, ali i širom sveta.

U ime svakog našeg malog Superheroja, mame, tate, seke, bate, bake i deke o kojima brinemo, još jednom, toplo i od srca, zahvaljujemo na podršci pomoći uz nadu da ćete i u budućnosti biti uz nas.

U svakoj godini imamo 365 prilika da svi, čineći dobro, budemo superheroji!  
A Vi ste već na pravom putu!

Vašoj učiteljici Nadi Panić i svima vama želimo još puno Dobrih i Herojskih dela uz veliki pozdrav iz NURDORA.

„Jedna knjiga, jedna olovka, jedno dete i jedan učitelj mogu promeniti svet.“ - Malala Jusafzai

U Beogradu, u martu 2024. godine

Ученици одељења III3 су поводом 8. марта учинили добро и херојско дело.

Ученици, родитељи и учитељица су одлучили да буду хумани, прикупили су 25.000 динара и средства уплатили на рачун Националног удружења родитеља деце оболеле од рака (Нурдор)

- **СВАКО ЗНАЊЕ ЈЕ МОЋ, АЛИ ЧОВЕК САМО СРЦЕМ ДОБРО ВИДИ!**

**SUPERHEROJSKA DIPLOMA**

za

**NADU PANIĆ, SuperUčiteljicu**

i SuperDrugare iz III3

jer već znaju najvažnije životne lekcije:  
Svako znanje je moć, ali čovek samo srcem dobro vidi!

NURDOR

## КРВ ЖИВОТ ЗНАЧИ

Колико нам треба крви  
Рећи ћу ти можда први  
Већ и једна боца пуна  
Живот може да сачува  
Има разних крвних група  
Ви сте можда она нулта  
О фактору што се зна  
То је да их има два

За некога је јако битно  
Некоме крв треба хитно!  
А ти ако можеш сада  
Чекати немој, једина си нада,  
Иди и даруј крви део  
Спаси неком живот цео!

**Ена Рамовић III1**  
(II награда „Крв живот значи“)

Некада су наши преци  
за слободу живот дали.

А сад у ово наше доба  
спашавати се живот крвљу мора!

Буди храбар стисни зубе  
Мисли и на друге људе.

Твоје мало значи много  
да нас увек буде много,

Здрави, срећни, живи  
и у добру увек били!

Да крв ником не затреба  
а да је има ако треба!

**Мићић Страхиња III3**

Много људи нема крви  
и њима се живот мрви.  
Њима треба наша помоћ  
и кад је мркла ноћ.

Крв треба да се даје,  
не сме да се стаје!  
Заједно смо јачи,  
крв живот значи.

Сви људи што крв дају,  
Крв шта значи они знају.  
Крв значи један век  
и многима то је лек.

Крв треба да се даје,  
не сме да стаје!  
Заједно смо јачи,  
крв живот значи.

**Немања Вилотић III3**



## ШКОЛА

У школи сваког дана,  
учимо се и играмо.  
Математика, језик и писање,  
све учимо, без обзира на  
дане.

Учитељи су нам као водичи,  
уче нас корисне ствари и трикове.  
Сваки дан у школи је авантура  
нова.

Учимо се, растемо...  
Пријатељи су нам као благо.  
Играју се с нама, насмеје се свако.  
У школи учимо, али и сањамо снове,  
о будућности, о свему што  
желимо да покушамо.  
Зато волим нашу школу драгу  
где учимо, растемо, сањамо  
сваки дан.  
Због свега што учимо, бићемо  
поносни једног дана,  
јер школа је место где  
се прави наша будућност.

**Алекса Нинић III3**

## МОЈ КРАЈ

У Тршићу селу малом  
ту је рођен Вук с пенкалом.

За Лозницу свако зна  
ту је никла азбука.

Ту је и наш Цвијић Јован,  
географски он је творац.

Великана има доста,  
Лозница је баш поносна.

На Гучеву битке биле,  
Србију су одбраниле.

Дрина нам је вода хладна,  
ал' је плодне њиве дала.

Овде су вам добри људи,  
пријатељство свуда кружи.

Зато, странче, само приђи  
и лознички крај обиђи!

**Страхиња Мићић III3**

## МОЈ ТАТА

Породица је оно што нас обликује, она је извор топлине у животу. Подршка од породице је важна у свим периодима живота, а најважнија је у периоду детињства, јер тада дете одраста у човека. Моју малу породицу чинимо мама, тата и ја.

Иако их подједнако волим, као и све ћере овог света, мало сам приврженија свом тати. Он је најдивније биће које хода овим светом. Има сребрнасту косу која му је наслеђе од његовог покојног оца, који је такође млад оседео. Светле је пути. Прича умерено гласно и има божанствен смисао за хумор, када он исприча неку шалу свима поправи расположење. Када се смеје, играју му сви мишићи око очију, а кестенасте очи се рашире као да желе да сагледају цео свет. Нос му је мало крив. Када се смеје, што често ради, усне му попримају благу асиметрију. Мало је крупнији, али то му не смета да му корак буде лак и чио. Стил облачења му зависи од прилике. Пошто је директор школе, за посао облачи панталоне и кошуље, а у слободно време су му најудобније тренерке. Иако пуно ради и има мало слободног времена, све то време посвети мени. Има пуно пријатеља и веома је дружељубив. На сваки проблем гледа са ведрије стране и у сваком човеку жели да пронађе нешто лепо. Понекад на живот гледа кроз „ружичасте наочаре“, па се у својим касним четрдесетим разочара у неке људе.

Када бих смислила дефиницију савршене љубави, она би носила име мог оца. Он тачно зна када да пусти моју руку из своје и како да ми да крила. Зна да је увек ту иза неког ћошка, гледа како летим и спретно чека да помогне при неком случајном паду. Зна да ће тако бити све док куца његово срце.

**Наталија Андрић IV1**

## ДОЖИВЉАЈ КОЈИ ЋУ ПАМТИТИ

Заувек ћу се сећати тренутка када сам добио свог пса Меги.

Било је то пре четири године. Родитељи су ме позвали у ходник. Тамо су ме чекала њихова насмејана лица, а са њима је био и неки човек. У рукама је држао кофер. Питао ме је да ли желим да видим шта је унутра. Спустио је кофер на под. Приближио сам се. Угледао сам малу жуту главу са топлим очима. Изгледала је беспомоћно. Тело јој се тресло од страха. Одмах сам је загрлио.

Толико сам дуго желео љубимца, нисам веровао да је коначно ту. Оњушила је моју руку и привила се уз мене. Тада су ме савладале емоције. Срећан сам што имам моју Меги.

**Адријан Синановић IV1**



## МОЈА МАШТА СМИШЉА СВАШТА

Још док сам ишла у вртић питала сам се како би изгледао живот на другој планети. Често бих пред спавање гледала у звезде и замишљала како путујем од једне до друге.

Васпитачице су једном пустиле филм о универзуму, исто то поподне сам питала оца да направи брод, па да одлетимо до звезда. Рекао је да му се јавим после среде, што би говорио када неће да ми испуни жељу. Отишла сам код једине особе која ми никад ништа није забранила и увек ме подржава, код мог ујака Бранка. Испричала сам му своју идеју, а он је рекао да није потпуно сигуран у успех нашег подухвата. Питали смо деда Драгана да нам позајми мотор, волан и два седишта од старог аута, на шта је он само преврнуо очима. Баба Драгица нас је позвала да ручамо, прекинули смо рад уз договор да сутра настављамо. Следећег дана сам се пробудила, истрчала напоље и остала у шоку. Нашег брода није било! Мој ујак је рекао да не зна шта да радимо. Погледала сам нашег пса Шврћу и одједном сам разумела његов лавез. Рекао ми је да је други пас одвукао брод код комшије. Брод смо пронашли, али нисмо могли да га упалимо.

Иако моја мајка каже да никада нећу одрасти, ја свакога дана учим. Можда ћу баш ја направити тај брод, па ћемо мој ујак и ја полетети, као што смо се некада давно договорили. *Ана Лукић VI*

## ОСОБА КОЈОЈ СЕ ДИВИМ

Не знам му право име, али знам да га сви зову Гоги. Гоги је мој комшија. Мало је погурен, али и даље живахан. Због бола у ноzi храмље. Вредан је и свестран, иако има преко шездесет година.

Гоги ради разне послове. Сви се диве његовом живахном духу. За празнике прави разне украсе. Мени своје украсе поклања са широким осмехом. Тада сам пресрећна, а он презадовољан због моје радости. Мој драги комшија производи препеличја јаја и бави се пољопривредом. Неуморан је и баш зато му се дивим. У свему му помаже баба Вида, његова супруга. Стрпљиво саслуша моја питања и покуша да ми одговори својим пријатним гласом. Мој пријатељ Гоги разуме свакога и воли да помаже људима.

Његове савете увек ћу памтити. Покушаћу да следим његова добра дела, а и када будем одрасла, лик племенитог Гогија живеће у мом сећању. *Валентина Петровић VI*

## МОЈ КРАЈ

Мој крај, весело и леп,  
нигде таквог нема  
и да прођеш свет.

У мом крају парк је леп  
где је свако дете цвет.

У мом крају цвеће цвета  
у сред лепог топлог лета.

И када се зима спрема,  
лепшег краја нигде нема.

А пролеће када дође  
мојим крајем радост прође.

Најлепше се овде снева,  
нигде лепшег краја нема.

*Анел Врачић III*

## СВЕТИ САВА

Некада давно, веома далеко  
жупан Стефан Немања царство је стек'о.

Једно време он је владао,  
али ипак се није надао  
да ће упознати жену и заљубити се у трену.  
У породици је било петоро деце  
и скоро сви су проглашени за православне свецe.

Међу њима је био и мали Растко,  
живео је раскошно и лепо,  
али за знањем је трагао слепо.

Волео је да чита и свашта да пита.

Једног дана он одлучи  
да много више о вери научи.

Замонашио се у манастиру  
И препустио духовном миру.

Добио је име Сава,  
није ни слутио како ће постати мудра глава.

Његов отац замонашио се с њим  
И заједно су ширили љубав, срећу и мир.

*Милица Драгићевић VI*

## НАША ШКОЛА

Можда има и лепших школа,  
али ова наша је најбоља.  
По Јовану Цвијићу добила је име  
и сви њени ђаци поносе се тиме.

Да ли је то срећа  
не знам тачно рећи,  
од септембра бићу  
и ја разред трећи.

На целом свету  
најбољи смо ми:  
учитељица Драгица  
и њено треће три.

Са великим осмехом  
ја идем на час.  
У учионици тишина  
само чујем њен глас.

Стрпљиво нас учи  
и брине о нама.  
Често нам говори:  
„Ја сам ваша друга мама.“

Драга наша учитељице,  
на свему ти хвала,  
за знање и петице  
и сву љубав што си нама дала!

*Лав Рамовић III*

## ПИТЕРУ БИХ ИСПРИЧАЛА О СЕБИ

Драги Питеру, сада ћу ти испри-  
чати нешто.

Ја сам девојчица која воли да  
машта, као ти. Волим да гледам  
звезде и месец, и често маштам како  
ћу постати астронаут. Волела бих да  
имам ракету којом бих путовала у  
свемир. Тада бих све те звезде лепше  
видела. Драги Питеру, мислим да  
је свемир пространство испуњено  
прелепим звездама.

Драги Питеру, сада знаш да ниси  
једини који воли да машта.

*Јована Томић III*

## ПУТ ДО САМОПОУЗДАЊА И ДИСЦИПЛИНЕ

Детињство је период живота када свако жели да се бави  
неким спортом.

Мој избор је карате. Карате сам почео да тренирам пре  
пет година и од тада је он постао део мог свакодневног  
живота. Постоје многи разлози зашто волим баш карате.  
Карате ми пружа физичку активност, физичку дисциплину,  
самопоуздање и вештине самоодбране.

Спортови попут каратеа могу да нам помогну да се  
осећамо јаче и да развијамо вештину концентрације и  
упорност. Такође, спорт може да има позитиван утицај на  
нас јер нас мотивише да будемо дисциплиновани, истрајни  
и да постижемо своје циљеве.

Међутим, неправда може да прати такичење, што може  
утицати на сам резултат, мотивацију и то је тешко за сваког  
такмичара.

Неправда, као и у сваком спору, може узети маха, али  
као што и сваки спортиста зна, она не може бити јача од  
напорног рада и труда, који се увек на крају исплати. Кад се  
освоји медаља, све се то заборави. Пут до медаље није лак,  
али упорност и задат циљ су први корак. До сада сам освојио  
31 медаљу на различитим такмичењима и даћу све од себе  
да ми свака наредна година буде још успешнија. Најдраже  
су ми медаље са Првенства Србије, Републичког школског  
такмичења, Првенства централне Србије, Купа Србије...

Важно је да се бавимо спортом, да се трудимо да будемо  
најбољи што можемо бити, али да у исто време поштујемо  
правила и противнике како бисмо уживали у спортском  
духу и такмичењу. *Михаило Томић IV*

## ПЛАМЕНА НЕМАН

У једном царству прочуло се да сву имовину уништава  
нека неман, али није се знало колико глава има јер је била сва  
у пламену. Ко год би се борио с њом, био би погубљен.

Цар је обећао своју ћерку ономе ко погуби аждају. Та вест  
прочула се и у једном малом селу где је живео један сељак  
који је имао три сина. Најстарији син хтеде да пође, а отац му  
то допусти и даде оружје, храну, коња и балон воде да се бори  
са аждајом. Син попи сву воду, поједе сву храну и кад нападе  
неман, би погубљен. Средњи брат хтеде исто, ни он не пође  
боље. Коначно дође ред на најмлађег. Отац му даде исто што  
су добила и друга два брата и пусти га да окуша срећу. Током  
пута и он поједе сву храну, али воду није скроз попио, него је  
сачувао. Кад наиђе на неман, он је попрскао оном водом. Тад  
се пламен око ње угаси, па она постаде беспомоћна. Онда јој  
одсече све главе и погуби је.

Он се потом ожени царевом ћерком, па после цареве  
смрти остаде да влада тим царством.

*Немања Вилотић III*



## Бонић у планини

Једне бадње вечери породица Исаковић била је јако радосна. Очекивали су бебу. У селу Врмца, где су живели, било је јако хладно. Били су и веома забринуте јер им је чак троје деце пре овог преминуло од хладноће. Ипак, првих четворо су остали добро.

Пошто су били сиромашни и завејани, било је тешко наћи доктора. Мајка Милевка била је уплашена, али су је њен муж Станоје и њена мајка Стојанка умиривали. Било је веома хладно, температура се спуштала све ниже. Деца су била уплашена. Бака, тетка и остали чланови породице су их умиривали. Милевкин муж их одводи у собу, где се сви заједно моле Господу Христу. Цела породица је у страху од губитка драге особе. Иако је хладно, сви нешто раде, причају. Бака почиње да поправља опанке деци, а затим се чује звук врискања и запомагања, и звук куцања на врата.

Одлазе да отворе врата и угледају њихову родбину чак из Корените. Гости улазе унутра и у том тренутку чују јаук. Тетка, баба, стрина и ујна дођоше у собу и са узбуђењем рекоше да беба стиже. Сви осталоше пред вратима, осим тетке Јанке, која порађа Милевку. Зачуо се танак плач новорођенчета.

Након првог узбуђења, сви су ушли у собу да упознају новог члана породице, бебу Миланку. Њена три брата и сестра су били пресрећни. Породица се веселила целу ноћ, а деда Милутин свирао је гусле уз пратњу фрулаша, унука Марка и Живорада.

Сви су били срећни, захваљујући богу на томе што им је помогао. На радост свих, живели су срећно и дуговечно.

*Лука Матић IV1*

### МОЈ КРАЈ

Мој крај,  
прави је рај.

Има много разних лепота,  
којима се дивимо током живота.

Прва лепота,  
о њој свако сања,  
то је наша  
Ковиљача Бања.

Друга лепота  
је Троноша манастир,  
што крије тишину и мир.

Трећа је дом  
Вука Караџића.  
Нема лепшег села од Тршића.

И четврта:  
моје родно место.  
Из Лознице ја не идем често...

*Немања Вилотић III3*

### МОЈ ОТАЦ

У четири сата, као и сваког дана, седим у својој соби и радим домаћи. Изненада чујем шкрипу врата и већ знам ко је, то се мој отац вратио са посла.

Мој отац се зове Звонко, а неки га зову Звоне. Тата ме много воли и труди се да ме научи свему што зна. Када год може некеме да помогне, мој отац даје све од себе и због тога га људи цене и поштују. Он не воли свађу, све проблеме решава дијалогом. Тата је радан, стрпљив, дисциплинован и поштен човек. Увек даје прилику свакоме да изнесе своје мишљење. Све људе цени и једнако поштује. Када год ми је била потребна помоћ, од тате сам добио прави савет.

Родитељи својим поступцима утичу на то каква ће им деца бити, мислим да то тата добро ради.

*Немања Вилотић III3*

### ПИТЕР МЕ ПОСАВЕТОВАО

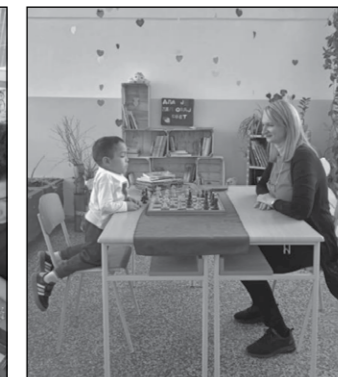
Сањарити треба, замишљати и желети нешто, али и наћи време када то радити да не би то сањарење реметило нашу животну свакодневицу. Да људи не могу да виде шта се дешава у нашој глави и да им то, ако желимо да нас разумеју, треба лепо рећи. Да верујем у себе и радим истрајно оно што волим.

*Страхиња Мићић III3*

## ШАХ ЈЕ ОПЕТ У МОДИ

Мало добре воље и слободног простора било је довољно да направимо наш школски шаховски клуб. У почетку су сви били бојажљиви и стидљиво прилазили столу са шаховским таблама, а онда је из дана у дан растао број заљубљеника у ову занимљиву игру. Сада, на сваком малом одмору, сто је пун. Играју сви, без обзира који су разред. Публика бодри, навија, даје инструкције који потез да се изведе. У нашем клубу је увек занимљиво, Размишљамо да проширимо простор и набавимо нове шаховске табле. Сви ученици су срећни. Чувају табу и фигуре. Чувају свој клуб. Уживају у надмудривању и дружењу за време одмора, пре и после часова. Свака игра је занимљива и интересантна.

*Врињачки тим*



## ДАНИ ДЕВОЈЧИЦА

У организацији Ученичког парламента, а у оквиру професионалне оријентације и пројекта „Дан девојчица“, ученице осмог разреда, заједно са педагогом Љубицом Савић, наставницом Данијелом Вилчек и координатором Катарином Павловић, имале су прилику да посете фирму „Хедера Вита“, обиђу њихову производњу, терапеутски центар, упознају се са занимањима као што су: технолог, хемичар, физиотерапеут, лекар, веб дизајнер, менаџер за маркетинг, економиста, трговац, козметичар. Уприличен је и угодан разговор са власницом фирме, која је стрпљиво одговарала на сва дечја питања. На крају овог пријатног разговора свака девојчица је добила пригодан поклон, као мали знак пажње.

*Милица Ђермановић VIII2, члан Ученичког парламента*



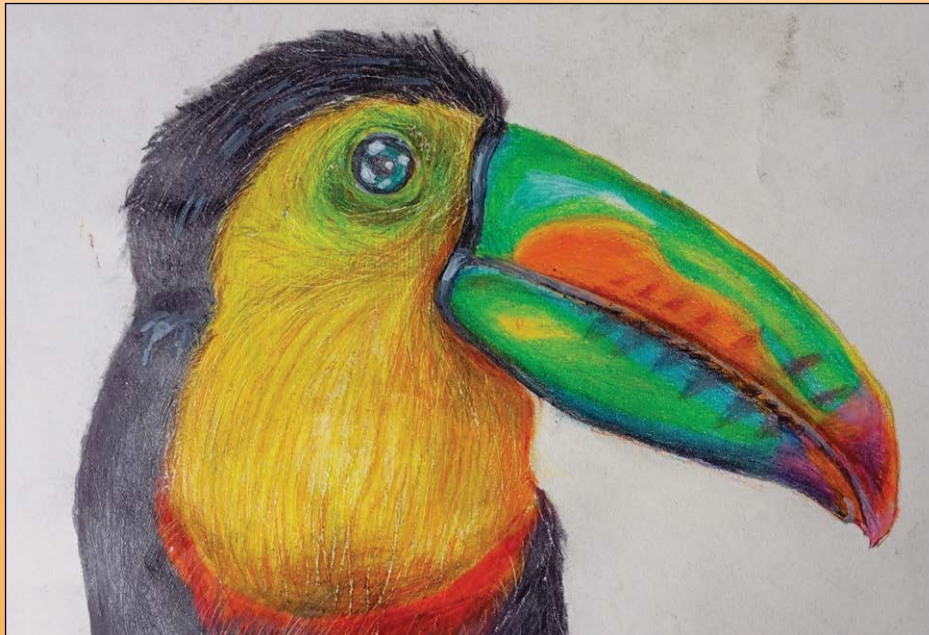
## ПРИЈЕМ У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ

У оквиру манифестације „Дани девојчица“ ученице VIII разреда присуствовале су свечаном пријему у Народној скупштини у Београду. Заједно са својима наставницама Мирјаном Лазић, Сузаном Средојевић и Катарином Павловић, имале су прилику да се упознају и чују искуства многих успешних младих предузетника. Угостио их је Михаило Јовановић, министар информисања и телекомуникација.

Наше ученице су позване да присуствују овом еминентном догађају захваљујући пројекту који су направиле након посете фирми „Хедера Вита“. Тема пројекта је била: „Девојчице у предузетништву“.

*Катарина Павловић, наставница француског језика*





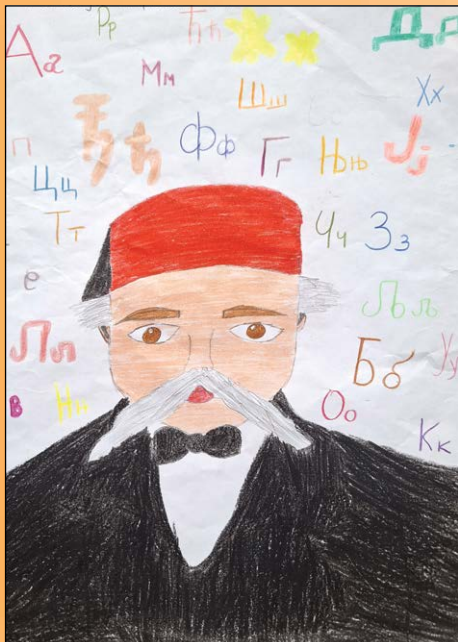
Уна Икановић VIII-1



Владимир Дробот VI-2



Павле Самарџић II-2



Николија Марковић IV-1



Уна Икановић VIII-1



Јана Павловић VIII-4



Анђела Јаковљевић VIII-1



Мила Секулић VIII-3

**Лист ученика**

**ОШ „Јован Цвијић“ Лозница**  
**ИЗДАВАЧ:**

ОШ „Јован Цвијић“ Лозница

**ЗА ИЗДАВАЧА:**

Миленко Ђуровић, директор школе

**Редакциони одбор:** Јелена  
Вуликић, Љиљана Николић, Весна  
Илић, чланови новинарске и  
секције технике и технологије

**Припрема за штампу:**

Биљана Миловановић

**Штампа:** „PIXEL PRESS“ Лозница

**Тираж:** 200

<http://os-jcvijic.edu.rs/>

**БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК**